

-S'ha dit, en més d'una ocasió, que en la meva narrativa hi ha alguns trets de la meva carrera de dibuixant. Potser sí, però jo no en sóc pas conscient. En tot cas, em sembla necessari recalcar que la literatura ha estat, en mi, una forta vocació mentre que el dibuix el vaig triar premeditadament per guanyar-me la vida.

-Sempre afirmo que en jutjar una obra literària és més de fiar l'opinió dels altres que no pas la de l'autor. Però com que en aquest cas se'm demana la meva, he de dir que ja en les primeres narracions que vaig publicar, l'any 1936, hi té més joc la fantasia que no pas el realisme. I en aquest punt voldria declarar que la frontera que separa el realisme de l'irrealisme em sembla molt feble, quasi inexistent. Sovint, he dit que tot allò que explico en els meus contes m'ha ocorregut realment en un sentit o altre, de manera que no em costa gens de travessar aquella frontera que he esmentat, sense passaports ni visats.

-Si és cert això que afirma l'enunciat (i és agradable d'acceptar les coses bones) m'afalagaria moltíssim que els joves escriptors catalans m'atorguessin una categoria de mestre. M'ajudaria a creure que no he treballat en va.

Considero summament esperançadora la jove narrativa catalana, no tan sols pel que promet, sinó pel que ja ens ha donat.

-Dec molt a "Antaviana" i a l'extraordinari grup Dagoll Dagom que va realitzar el muntatge teatral. En Joan Lluís Bozzo i els seus col.laboradors van tenir un encert que mai no els agrairé prou.

Crec oportú d'afegir que coincidint amb l'èxit d'"Antaviana" es va iniciar l'ensenyament del català a les escoles, a tots els nivells, i textos meus foren utilitzats en

-S'ha dit, en més d'una ocasió, que en la meva narrativa hi ha alguns trets de la meva carrera de dibuixant. Potser sí, però jo no en sóc pas conscient. En tot cas, em sembla necessari recalcar que la literatura ha estat, en mi, una forta vocació mentre que el dibuix el vaig triar premeditadament per guanyar-me la vida.

-Sempre afirmo que en jutjar una obra literària és més de fiar l'opinió dels altres que no pas la de l'autor. Però com que en aquest cas se'm demana la meva, he de dir que ja en les primeres narracions que vaig publicar, l'any 1936, hi té més joc la fantasia que no pas el realisme. I en aquest punt voldria declarar que la frontera que separa el realisme de l'irrealisme em sembla molt feble, quasi inexistent. Sovint, he dit que tot allò que explico en els meus contes m'ha ocorregut realment en un sentit o altre, de manera que no em costa gens de travessar aquella frontera que he esmentat, sense passaports ni visats.

-Si és cert això que afirma l'enunciat (i és agradable d'acceptar les coses bones) m'afalagaria moltíssim que els joves escriptors catalans m'atorguessin una categoria de mestre. M'ajudaria a creure que no he treballat en va.

Considero summament esperançadora la jove narrativa catalana, no tan sols pel que promet, sinó pel que ja ens ha donat.

-Dec molt a "Antaviana" i a l'extraordinari grup Dagoll Dagom que va realitzar el muntatge teatral. En Joan Lluís Bozzo i els seus col.laboradors van tenir un encert que mai no els agrairé prou.

Crec oportú d'afegir que coincidint amb l'èxit d'"Antaviana" es va iniciar l'ensenyament del català a les escoles, a tots els nivells, i textos meus foren utilitzats en

aquesta tasca. Això va contribuir a la difusió i al coneixement de la meva narrativa.

No tinc cap projecte, per a un futur immediat, relacionat amb el teatre.

-Trobo molt interessant l'opinió d'Italo Calvino i em complau de veres que es puguin trobar en la meva literatura algunes de les característiques que ell preveu per a la narrativa de l'any 2000.

El conte és un gènere literari que sempre m'ha atret perquè obliga -almenys en el meu cas- a una economia en l'ús de mitjans expressius, a dir la història que es vol contar sense haver de farcir-la amb recursos destinats a allargar-ne l'extensió, com a vegades ocorre amb la novel·la.

-El cas de "Gaeli i l'home déu" és força singular. La vaig presentar al Premi Crexells l'any 1938 i quedà finalista, però sense cap ressò, perquè la guerra paralitzava tota la vida literària del país.

Després vingué el llarg exili, els vint-i-tres anys d'estada a Mèxic. El manuscrit de "Gaeli i l'home déu" va quedar en poder del meu pare, el qual el va guardar curosament empaquetat. Jo no hi vaig pensar més, fins que ja de retorn a Catalunya -feia onze anys que m'hi havia reintegrat- un dia em vingué a veure una noia anglesa, alumna de la Universitat de Bristol. Es diu Amanda Bath, i em va donar una agradable sorpresa: em digué que treballava en una tesi doctoral basada en la meva obra i ja tenia una considerable quantitat de dades i d'informació sobre la meva biografia i la meva bibliografia. Coneixia la història de "Gaeli i l'home déu" i em preguntà si podia facilitar-li el manuscrit. Vaig respondre-li que a la mort del meu pare vaig trobar-lo entre les coses que ell guardava, però que ni tan sols havia desfet el paquet. L'Amanda Bath volgué saber si em proposava de publicar la novel·la i vaig respondre-li que ni tan sols no m'havia passat pel cap. Caldria -vaig dir-li-

passar l'original en net, mecanografiar-lo, i no tenia gens de hganés de fer-ho. La noia, summament amable, em digué que si l'hi deixava el manuscrit se l'emportaria a Anglaterra i el passaria a màquina, a la qual cosa vaig accedir-hi de bon grat.

L'any 1984, Amanda Bath obtingué el títol de Doctora en Filosofia per la Universitat de Bristol, amb la seva tesi Pere Calders: is Fiction and Ideology, text que traduït al català per Jordi Ferrando fou publicat per "Edicions 62", l'any 1987, amb el títol "Pere Calders: ideologia i ficció".

Amanda Bath aconseguí despertar interès per "Gaeli i l'home déu" i a partir d'aquí la sort de la novel·la va entrar en una etapa sorprenent. "Edicions 62" va publicar-la el 1986 i aquell mateix any obtingué el Premi Crexells de Novel·la Catalana, una distinció a la qual havia aspirat sense èxit prop de cinquanta anys enrera. Tot un cas de no portar pressa! A més, el llibre obtingué el Premi Ciutat de Barcelona de Narrativa Catalana 1987.

-He tingut una informació molt escassa del possible èxit de les meves obres traduïdes al castellà. No cal dir que m'afalagaria molt que haguessin estat ben rebudes.

No tinc coneixement de cap projecte immediat per a la traducció al castellà d'altres obres meves.

-Actualment preparo l'ordenació de textos meus per al cinquè volum de les Obres Completes, en curs de publicació per "Edicions 62",

En aquests moments, no podria pas dir amb seguretat quina serà la meva propera novetat editorial. M'ocupen una colla d'il·lusions.

Pere Calders